

творѣчиви показания. Отъ тукъ може да се види отъ какво значение биха били за по-старата сливенска история подобни скромни, но цѣнни лѣтописи.

И тъй, началото на *сливенскитѣ дружини* и артелерийски части, върху българска почва, почива въ самата окупация съгласно изричния членъ на Санъ-Стефанския договоръ, споредъ който България се въздига въ автономно княжество съ народна милиция. Послѣдната е била при участието на руското оржие и командата на рускитѣ офицери. Отъ май до октомври (1878 г.) централната властъ се е намирала въ Пловдивъ, ръководена отъ една директория съ шесть начальника на отдѣли или на днешенъ езикъ — министерства. Берлинскиятъ договоръ промѣнилъ отъ основи положението на работитѣ. Руситѣ се разочаровали, но още повече българитѣ. Градътъ, който бѣ люлка на възстания и възстаници, борящи се за свобода, остана подъ прѣката политическа властъ на султана въ неговата „автономна“ провинция „Източна Румелия“. Отъ тукъ и озлоблението и по-нататъшнитѣ смутове въ Сливенъ, които обръщатъ вниманието и на европейския свѣтъ.

Руситѣ при оттегляването си отъ Сливенъ оставатъ на града и околното му население 50,000 души. Тѣ си заминали за Русия прѣзъ Бургасъ, изпратени тържественно отъ гражданитѣ. Нѣкои отъ „братушкитѣ“ се задомили още въ Сливенъ и заминаватъ въ родината си съ „хорошитѣ болгарки“, нѣкои отъ които е до днесъ живѣятъ въ Русия. Обратно, часть отъ руситѣ до толкосъ харесватъ града и обикнали гражданитѣ, че подъ претекста да останатъ тукъ като военни инструктори, заселватъ се окончателно въ Сливенъ, дѣто и се задомили.¹⁾

До избирането христианинъ-губернаторъ на новосъздадената провинция Източна Румелия (априлъ 1879 г.), тя се е управлявала отъ генералъ *Столипинъ*. На 14-и октомври (1878 г.) пристига и международната комисия, съ участието на която трѣбваше да се начертае бждащата организация, и скоро слѣдъ това се явява и финансовиятъ директоръ на сжщата провинция — нѣмецътъ *Шмидъ*, до тогава секретаръ на Отоманската банка.

¹⁾ Прѣзъ окупацията, въ Сливенъ, вѣнъ отъ опълченската дружина имало присъединена земска дружина. Опълченската дружина е играела ролята на кадъръ. Тия дружини били командувани отъ подполковникъ Дормитругъ Целица (отсетнѣ генералъ въ Киевъ), а слѣдъ него идва капитанъ Минко Кирилъ, бесарабски българинъ. Въ румелийско врѣме (слѣдъ оттеглянето на рускитѣ окупационни войски), въ Сливенъ милицията се образувала отъ земскитѣ дружини. Пръвъ дружиненъ командиръ на Слив. дружина прѣзъ това врѣме билъ капитанъ Райчо (Николовъ), до 1881 г. Слѣдъ него идва капитанъ Аркадий Ивановичъ Головъ и стоялъ тукъ до съединението.